

xarxes per garantir la seguretat pública (art. 4.5). La possible invasió competencial podria venir, en aquest cas, del menysteniment de la competència catalana sobre seguretat pública, concretament, protecció civil (ja en la Sentència del Tribunal Constitucional 133/1990).

f) Finalment, l'avaluació de la conformitat dels equips i aparells de teleco-

municacions (art. 39 a 42). L'art. 12.2 de l'Estatut fonamenta una competència exclusiva de la Generalitat sobre homologació industrial, que aquí no s'ha tingut en compte, a diferència de l'anterior Llei de telecomunicacions de 1998.

Antoni Roig

Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques (BOE núm. 264, de 4 de novembre; suplement BOE núm. 22 en llengua catalana, de 17 de novembre).

Es regulen les bases del règim patrimonial de les administracions públiques, i l'administració, defensa i conservació del patrimoni de l'Estat, amb una pretensió sistemàtica, sota una perspectiva postconstitucional en l'àmbit jurídic, i que respongui als paràmetres actuals quant a la gestió. És una realitat que no només ha canviat l'Administració, sinó la mateixa actuació administrativa, per la qual cosa s'ha de reconèixer que les normes han d'adaptar-se també a les exigències del pas del temps.

La nova Llei descriu el concepte i les classes de patrimoni de les administracions públiques, i després tracta el patrimoni de l'Estat, l'adquisició de béns i drets, la protecció i defensa del patrimoni, la cooperació en la defensa dels patrimonis públics, l'afectació, desafectació i mutació de destinació dels béns i drets, l'ús i l'explotació dels béns i drets, la gestió patrimonial, coordinació i optimització de la utilització dels edificis administratius, patrimoni empresarial de l'Administració general de l'Estat, en les seves diferents variants, així com les relacions interadministratives. És una Llei extensa, amb gran vocació d'exhaustivitat, que conté 197 articles, 21 disposi-

cions addicionals, 5 disposicions transitòries, una disposició derogatòria (de la Llei 89/1962, de 14 de desembre, de bases del patrimoni de l'Estat, i el seu Text articulat, aprovat pel Decret 1022/1964, de 15 d'abril, a més de la disposició addicional segona de la Llei 53/1999, de 28 de desembre, per la qual es modifica la Llei 13/1995, de 18 de maig, de contractes de les administracions públiques), i 6 disposicions finals.

La disposició final segona fa referència als títols competencials i s'hi explicita que determinats preceptes són d'aplicació general a totes les administracions. En altres, s'afirma que són preceptes bàsics, d'acord fonamentalment amb l'art. 149.1.18 CE. Per tant, estem davant d'una regulació del règim jurídic del patrimoni públic en la qual el desplegament bàsic a càrrec de l'Estat, fins i tot amb caràcter reglamentari, no hauria de deixar sense efecte les competències autonòmiques constitucionalment i estatutàriament assumides.

La Llei considera de manera conjunta el règim patrimonial de l'Administració general de l'Estat i el dels organismes públics que en depenen. Concep els béns demaniais dins del patrimoni de

les administracions públiques, sotmesos a un règim jurídicopúblic, mentre que els béns patrimonials estan sotmesos a un règim jurídicoprivat. Es dóna especial rellevància a la coordinació interadministrativa, que apareix com un mecanisme important en la gestió patrimonial, amb el respecte que és degut al principi d'autonomia dels diferents gestors de béns. La construcció legislativa que s'opera de les bases del règim jurídic de les administracions públiques i dels contractes i les concessions administratives, contribueix a generar més seguretat jurídica als ordenaments autonòmics, que han de respectar les bases esmentades (fins ara preconstitucionals)

i comporta una actuació normativa a l'empara del ja esmentat art. 149.1.18 CE. D'altra banda, hi ha disposicions que són aplicables a totes les administracions —encara que s'han de respectar les clàusules «sense perjudici» del text constitucional, en tractar-se de normes civils (art. 149.1.8), normes processals (149.1.6), normes sobre règim econòmic de la Seguretat Social (art. 149.1.17), o legislació sobre expropiació forçosa (art. 149.1.18). També es regulen en aquesta Llei les actuacions de l'Administració per mitjà d'empreses públiques i de societats mercantils.

Joan Lluís Pérez Francesch

Llei 37/2003, de 17 de novembre, del soroll (BOE núm. 276, de 18 de novembre; suplement BOE núm. 23 en llengua catalana, de 24 de novembre).

L'objecte d'aquesta Llei és la prevenció, vigilància i reducció de la *contaminació acústica*, concepte que inclou tant el soroll pròpiament dit com les vibracions. Segons el legislador espanyol, el mandat constitucional de protegir la salut (art. 43 CE) i el medi ambient (art. 45 CE) engloben en el seu abast la protecció contra la contaminació acústica. A més, la protecció constitucional davant d'aquesta forma de contaminació també trobaria suport en alguns drets fonamentals reconeguts per la Constitució, entre d'altres, el dret a la intimitat personal i familiar, reconegut per l'art. 18.1. No obstant això, el soroll no tenia fins a aquesta Llei una norma general reguladora d'àmbit estatal, i el tractament normatiu es desdoblava, a grans trets, entre les previsions de la normativa civil quant a relacions de veïnatge i causa de perjudicis, la normativa sobre limitació del soroll en l'ambient de

treball, les disposicions tècniques per a l'homologació de productes i les ordenances municipals en relació amb el benestar de la ciutadania o la planificació urbanística.

El fonament constitucional per dictar aquesta Llei és complex perquè, segons el legislador estatal, s'empara en vuit preceptes diferents de l'art. 149.1 CE. Així, segons s'explicita a la disposició final primera, aquest Llei es dicta d'acord amb les competències que atorga a l'Estat l'art. 149.1.16 i 23 de la Constitució, en matèria de bases i coordinació de la sanitat i de protecció del medi ambient. Això, sens perjudici que la regulació sobre sanejament i vicis ocults en els immobles es fonamenti en l'art. 149.1.8, que les taxes que puguin establir els ens locals per a la prestació de serveis d'inspecció es basin en l'art. 149.1.14 i que la regulació de servituds acústiques d'infraestructures estatals i el